



4. ČÍSLO / VIII. ROČNÍK

7 Kč (9 Sk)

23. LEDNA 2000

Z obsahu:

**Maria, milovaná
dcera Otce**

Jan Pavel II.
při generální audienci
5. ledna 2000
– strana 2 –

**Být viditelným
znaméním Krista**

Homilie arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera
– strana 4 –

Návrat k Církvi

Douglas Hyde –
konvertita 20. století
– strana 5 –

Svatý Serafim

**Sarovský, prorok pro
naši dobu**
Dokončení
– strana 6 –

**Řím, jubilejní město,
je městem zázraků**

– strana 8 –

**„Láska je souhrn
celé teologie“**

24. ledna – památka
sv. Františka
Saleského, biskupa
a učitele církve
– strana 10 –

Závěť papeže Pavla VI.

– strana 12 –

**Katolické vyznání víry
jako přehnaný nárok?**

– strana 13 –



Bazilika sv. Pavla za hradbami

Maria, milovaná dcera Otce

Několik dní po zahájení Velkého jubilea s radostí zahajují první generální audienci roku 2000 a předkládám všem přítomným svá nejsrdčejší přání k Jubilejnímu roku: aby opravdu znamenal »silný čas« milosti, smíření a vnitřní obnovy.

Loňský rok, poslední rok věnovaný bezprostřední přípravě na Jubileum, jsme společně prohlubovali tajemství Otce. Dnes, na závěr úvah tohoto cyklu a jako zvláštní úvod ke katechezím Svatého roku, se chci s láskou pozastavit u osoby Panny Marie.

Nejvyšší důstojnost

»Milovaná dcera Otce« (LG 53), ve které se ukázal Boží plán lásky k lidstvu. Tím, že ji určil, aby se stala Matkou jeho Syna, vybral ji Otec mezi všemi tvory a pozvedl ji k nejvyšší důstojnosti a poslání ve službách jeho lidu.

Tento Otcův plán se začíná zjevovat v »protoevangelium«, když v důsledku pádu Adama a Evy Bůh oznámí, že položí nepřítelství mezi hadem a ženou: bude to syn ženy, kdo rozdrtí hlavu hada (srov. Gen 3,15).

Zaslíbení se začíná naplňovat ve zvěstování, když je Marii předložena nabídka, aby se stala Matkou Spasitele.

Pozvání k Boží radosti

Bud' zdráva, milostiplná (Lk 1,28). První Otcovo slovo přichází k Marii skrze jeho anděla ve formě pozdravu, a je možno je chápat jako **výzvu k radosti**, která je jakoby



ozvěnou onoho pozvání, které prorok Zachariáš adresoval celému izraelskému národu: *Rozjásej se, síónská dcero, hle, přichází k tobě tvůj král* (Zach 9,9; srov. také Sof 3,14–18). Tímto prvním slovem, kterým se

obrací na Marii, zjevuje Otec svůj záměr sdílet s lidstvem radost, která je pravá a definitivní. **Radost, která je vlastní Otci a která spočívá v tom, že má u sebe svého Syna, je nabízena všem, ale především je svěřena Marii, aby se od ní rozlévala do lidského společenství.**

Pozvání k radosti se u Marie váže na zvláštní dar, který přijala od Otce: *Plná milosti*. Řecký výraz *kecharitoméne* se často a ne bezdůvodně překládá »přeplněná milostí«: jedná se totiž o hojnost, která dosahuje nejvyššího stupně.

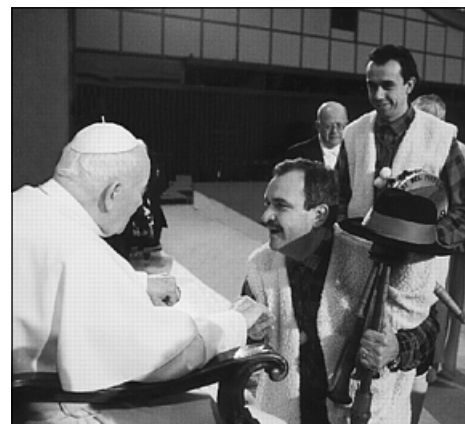
Můžeme poznamenat, že výraz zní, jako by označoval samo Mariino jméno, »jméno«, které jí dal Otec od počátku její existence. Již od počátku je totiž její duše naplněna vším požehnáním, které jí uschopňuje jít cestou výjimečné svatosti po celou dobu jejího pozemského života. Z Mariiny tváře vyzařuje odlesk tajemné Otcovy tváře. Nekonečná Otcova něžnost – Láska – se zjevuje v mateřských rysech Ježíšovy Matky.

Otec, Matka a Syn

Maria je jediná matka, která, když mluví o Ježíši, může říct »můj syn«, tak jak to říká Otec: *Ty jsi můj Syn* (Mk 1,11). Ze své strany Ježíš říká Otcovi *Abba – Tatínku* (srov. Mk 14,36), zatímco Marii oslovuje *mamin-ko* a vkládá do tohoto oslovení všechn svůj synovský cit.

Ve veřejném životě, když opustí svou Matku a Nazaret, nazývá ji při setkání *ženou*, aby tak zdůraznil, že nyní se řídí pouze řádem od Otce, ale také aby dal najevo, že se nejedná pouze o biologickou matku, nýbrž že má splnit poslání jakožto *siónská dcera* a Matka lidu nové úmluvy. A jako taková se **Maria vždy orientuje na naprostou shodu s vůlí Otce.**

V celé Ježíšově rodině tomu tak nebylo. Čtvrté evangelium nám odhaluje, že jeho příbuzní *v něho nevěřili* (Jan 7,5), a Marek referuje, že *jeho příbuzní se vypravili, aby se ho zmocnili; říkali totiž: On se pomátá na rozum* (Mk 3,20). Můžeme s jistotou říct, že Mariin vnitřní vztah byl zcela opačný. Ujišťuje nás o tom Lukášovo evangelium, ve kterém se Maria sama představuje jako pokorná *služebnice Páně* (Lk 1,38). V tomto světle je třeba číst odpověď, kte-



rou dal Ježíš, když mu oznámili: *Tvoje matka a příbuzní stojí venku a rádi by tě viděli.* (Lk 8,20; srov. Mt 12,46n; Mk 3,32); Ježíš odpověděl: *Moje matka a moji příbuzní jsou ti, kdo slyší a plní Boží slovo* (Lk 8,21). **Maria je totiž vzorem v naslouchání Božímu slovu (srov. Lk 1,19.51) a v poslušnosti vůči němu.**

Vychovatelka a vychovávaná

Panna zachovala a vytrvale obnovovala úplnou oddanost, kterou vyjádřila při zvěstování. Nesmírné privilegium a vznešené poslání být Matkou Božího Syna nezměnilo její chování a její podřízenost Otcovým záměrům. Mezi jinými záměry Božího plánu ona přijala **výchovný úkol obsažený v jejím mateřství**. Matka není pouze tou, která krmí, ale také tou, která se podílí aktivně na formaci a rozvoji osobnosti dítěte. **Mariino jednání mělo jistě vliv na Ježíšovo chování**. Můžeme se např. domnívat, že ono gesto umývání nohou (srov. Jan 13,4n), které zanechal učedníkům jako příklad k následování, odráží to, co Ježíš sám pozoroval od svého dětství v Mariině chování, když ona umývala nohy hostům v duchu pokorné služby.

Podle svědectví evangelia Ježíš v období skrytého života v Nazaretě byl *poddán* Marii a Josefovi (srov. Lk 2,51). **Přijal tak od Marie pravé vychování, které utvářelo jeho lidství**. Na druhé straně Maria se nechávala ovlivňovat a formovat svým synem. **V postupném Ježíšově projevování odhalovala stále hlouběji Otce** a skládala mu hold veškerou láskou svého srdce jakožto dcera. Jejím úkolem je nyní pomáhat Církvi, aby kráčela jako ona v Kristových šlépějích.

L'Osservatore Romano
6. ledna 2000
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Milosrdné hrozby

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Přiblížilo se Boží království.
Čiňte pokání!**

Není to dávno, co jsi slyšel mocný Janův hlas, který vyzýval k pokání a obrácení. Připravoval cestu Mesiáši. Když Mesiáš přišel, vydal o něm svědectví. Ale nezbytnost pokání a obrácení trvá i nadále. I Ježíš z Nazareta hlásá totéž, co jeho předchůdce: *Naplnil se čas, čiňte pokání.* Je možné brát tak závažná slova na lehkou váhu? Neradi je slyšíme. Připomínají nám naši hříšnost a zatvrzelost, proto se proti nim ohrazujeme a odmítáme je třeba pod záminkou, že znějí jako nežádoucí hrozba. Ale i když s výzvou souhlasíme, neznamená to, že ji přijímáme v opravdu kajícím duchu. Jak se tedy máš zachovat? Hledej poučení v příběhu Jonášově.

Po velkém zdráhání vstoupil do Ninive. Z příkazu Hospodina zní jeho hlas přísně a nesmílovavě: *Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno.* Je to jako neodvratná hrozba, a přece se tak nestalo. Ninivští uvěřili. Uznali, že to není Hospodin, kdo jim hrozí zkázkou, ale přemíra jejich vlastních hříchů. Uvěřili, že Hospodin je chce zachránit z moci zla. Proč by posílal proroka, kdyby měl na mysli jen záhubu? Mohl tak přece učinit kdykoliv. On však myslí nikoliv na zhoubu, nýbrž na záchranu. Jeho smýšlení je jiné než smýšlení lidí. Ani jeho vyvolený prorok nepochopil Boží záměry. Jak to, že se nejdříve protiví Boží vůli?⁽¹⁾ Nesmýšlí jako Hospodin. Nemá na mysli milosrdenství. Dokonce se snaží všemožně vyhnout svému poslání právě proto, aby snad nevyvolal v hříšném městě obrácení. Ve svém nitru je povýšeně odsoudil a nyní by už nejraději byl svědkem zničujícího trestu. Tak smýšlí člověk, který mluví druhým o obrácení, ale tak, jako by je nepotřeboval především sám.

Hospodin se však nedá odradit od svého ozdravného záměru ani Jonášovými vrtochy. Výzva k pokání a obrácení platí v plné míře i pro toho, kdo je jejím hlasatelem. Ve své dobrotivosti nás Bůh vede k tomu, abychom přehodnotili vztah ke všemu, co nám sice dal jako svůj dar, ale co jsme zneužili a učinili si z toho své modly. Buďto se člověk v pokání a lítosti vrátí sám zpět na své místo, nebo mu musí být v bolestném přerodu odňato to, co zneužívá ke své vlastní záhubě. To, co vnímáš jako slova hrozby, jsou ve skutečnosti poslední spásná slova, která snad jsou lidé zotročeni hříchem přece jen ochotni vnímat, když dosud s ušima otevřenými neslyšeli nic.⁽²⁾

Když tedy k tobě z různých stran světa začínají naléhavé výzvy k pokání a obrácení, nemysli si, že se tě netýkají, ani je nevnímej jako pouhou hrozbu. Stojí za nimi velká naděje: *Přiblížilo se Boží království.* Výzva k pokání a obrácení jsou první slova, jimiž Ježíš zahajuje své veřejné působení. Je v nich obsažena celá podstata jeho poselství: *Věřte evangeliu,* to znamená věřte, že se vám spolu s pokáním hlásá radostná zvěst. Tato výzva se ozývá od počátku celými dějinami stále znovu a znovu, a to s tím větším důrazem, čím více se množí zlo, které vystupuje až před Boží tvář.⁽³⁾

Nemáme mnoho času. Toho, který ještě zbývá, je třeba využít bez otálení k radikálnímu obrácení. Připadá ti to těžké? Nedívej se na to, od čeho se máš odvrátit, čeho máš zanechat. Obrat' svůj pohled ke svému Pánu, zaměř všechnu svou pozornost na jeho laskavou péči, na jeho dobrotivou starostlivost, dívej se na to, co ti nabízí jeho Srdce. Začni se dívat na všechno jeho očima, a záhy poznáš, že to, čeho se máš vzdát, je opravdu před jeho tváří tak nicotné, jako by to vůbec nebylo. Zeptej se těch Ježíšových přátel, mlčenlivých, a přece výmluvných apoštolů, kteří i nejtěžší utrpení přijímali s úsměvem a vděčností: oni ti dosvědčí, čím se sytila jejich duše, zda byli zahleděni do bolesti tohoto času, nebo zakotveni v radosti z Ježíšova společenství.

Máš jistě své pozemské starosti, a ty by tě mohly ovládnout do té míry, že bys zapomínal na Boha. *Ti, kdo mají co dělat s tímto světem, ať v něm neuvážnou.* To neznamená, že máš přehlížet záležitosti, jimiž se musíš zabývat. Ale tyto záležitosti by neměly stát před tebou jako hora, přes kterou již nic jiného není vidět. Zdají se tak velké jen ze zcela přizemní lidské perspektivy, která nedohlédne k Bohu. Z jeho pohledu, v jeho světle a v jeho přítomnosti však uvidíš, že všechny starosti i všechny věci tohoto světa mohou být pojednou tak malé, jako by nebyly.

A před Boží tváří a hojnou štědrostí jeho velebnosti jsou, jako by nebyly také všechny ty pozemské radosti, které tě někdy tak oslňují, že pro ně zapomínáš na Boží zákon a Boží lásku. Obrat' se k Pánu! *Nemáme mnoho času.* Kolik z něho věnuješ svému Bohu, jeho blízcímu se království a apoštolátu, k němuž jsi povolán?

Hospodin je dobrý a dokonalý, proto ukazuje hříšníkům cestu, pokorně vede ke správnému jednání.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Jon 1,3; ⁽²⁾ srov. Iz 42,20;

⁽³⁾ Jon 1,2; ⁽⁴⁾ resp. žalm 25.

Liturgická čtení

1. čtení – Jon 3,1–5.10

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a volej tam, co ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se v žínice, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smiloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. čtení – 1 Kor 7,29–31

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

Evangelium – Mk 1,14–20

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obrat' se a věřte evangeliu.“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

Moje první ranní hodina patří Pánu.

*Denního díla,
které mi ukládá,
se chci horlivě chopit,
a On mi dá sílu,
abych je mohla dokonat.
Přijmu to, co přijde,
jen prosím,
aby mi k tomu dal
potřebné schopnosti.*

Edita Steinová

Být viditelným znamením Krista

*Homilie arcibiskupa Mons. Jana Graubnera v katedrále
v Olomouci o slavnosti Zjevení Páně 6. ledna 2000*

Liturgie dnešní slavnosti nám předkládá hned tři biblické události. Tou hlavní je samozřejmě příchod mudrců od východu do Betléma a jejich klanění tomu, jehož hledali. Všechny betlémy, které známe, výrazně zobrazují tuto scénu bohatých mužů sklánějících se před chudým dítětem. Antifony liturgie hodin však také připomínají i křest Páně v Jordáně, kde Boží hlas potvrzuje: „Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchajte.“ A svatbu v Káně, kde udělal Ježíš první zázrak, a přítomní mohli poznat jeho moc.

Slavíme Zjevení Páně, liturgie jása: „Hle, přichází Pán, Vládce, v rukou má moc... všechny národy, které jsi stvořil, Pane, přijdou a budou se před tebou klanět.“ Snad nás napadá: To nemohl udělat Pán nějaké větší znamení? Mluví se o celém světě, ale vždyť tam bylo přítomno jen pár lidí. Kolik bylo Janových učedníků při křtu? Tolik, co nás v kostele? Kolik bylo svatebních hostů? I kdyby tam byla celá vesnice. Proč nedělá Pán větší gesta a neobrací národy? Ale vždyť tu vyslovuji cosi podobného jako pokušitel na poušti: „Skoč z věže, a všichni v tebe uvěří.“ Ne, Pánova metoda je jiná. Snad chce ukázat, že poznat

a přijmout ho musí každý sám osobně.

Co ale znamená přijmout Ježíše? Kdo se s Ježíšem setká, cítí se osloven a přijme ho, ten musí přenést těžiště své jistoty a spolehnání ze sebe na Ježíše, vydat se na cestu a chodit ve víře, v důvěře. A to je něco jiného než sedět v jistotě. To ovšem vyžaduje odvahu.

Přijmout zjevení. Známe Boží zjevení v Zákoně a proročích, které znal Herodes i zákoníci, ale nedovedli je přijmout. Dnes slyšíme o zvláštním zjevení pohanům, k nimž mluví Bůh jejich řečí. Hvězdářům dává jako znamení hvězdu. V druhém čtení jsme slyšeli i svatého Pavla, jemuž se zjevil Pán Ježíš mimořádným způsobem. Snad bychom i dnes mohli vidět podobnou situaci u nás, kteří známe od malička Písmo, ale záleží na nás, jak toto zjevení Boha přijímáme. I dnes dává Pán mimořádné poznání současným pohanům. Ale zjevení jako u Pavla je velmi mimořádné. Betlémská kometa zhasla. Zástup Janových učedníků od Jordánu se dávno rozešel. Víno z Kány se dopilo. Jakými znameními se Bůh zjevuje dnes? Běžně by mělo být zjevování Boha skrze ty, kteří uvěřili. Ty

Pán používá jako nástroje. To my bychom měli být viditelným znamením Boha pro pohany kolem nás jako kometa pro moudrce. My bychom měli tvořit shromáždění s Ježíšem uprostřed, kde promluví Duch Svätý. My bychom měli být svědky zázraků dneška, když budeme mít odvahu poslouchat Mariinu radu a dělat vše, co nám Ježíš říká, a to i v takových situacích, kdy nerozumíme, kdy nás to přesahuje, kdy se nám to zdá tak pošetilé jako nosit na svatební stůl vodu místo vína. Ano, teprve tam, kde se spolehne na Pána, dáváme mu prostor k jednání a můžeme být svědky jeho zásahů do našeho života.

V tyto dny chodí po naší diecézi koledníci a dělají sbírku pro Charitu. Přiznám se, že během celé přípravy jsem slyšel především kritiku takového nápadu, a to hlavně ze strany věřících. Měli strach, že se tím církev bude kompromitovat, když bude chtít od lidí peníze. Víím, že pro mnohé bylo těžké najít odvahu hlásit se k církvi takovým způsobem před lidmi světa. Víím, že je těžké jít žebrat. Snad na úřadech je to lehčí, ale dům od domu prosit pro chudáky? Kolik se při sbírce vybere, je druhořadé. I když to Charita potřebuje pro svou činnost. Prvořadé je: vyjít z kostelů a jít světu zjevovat Krista. Jestliže jsme my objevili Boha, nemáme právo si to nechat pro sebe. Máme úkol být viditelným zna-

mením Krista. Odmítneme-li, zůstaneme-li ze strachu schováni, Pán použije pro osvětlení pohanů jiné nástroje a nás odloží jako nepotřebné. To bude ovšem škoda pro nás. První poslání koledníků je tedy evangelizační: roznést do všech domů, ke všem lidem dobré vůle radost z Boha, který je nám blízko, který se pro nás stal člověkem. Koledníci mají být zářivou betlémskou hvězdou, zářivým znamením pro všechny, kteří chtějí a mohou porozumět.

I to žebrání pro chudé patří ke zjevení Páně. Vždyť my jsme poznali, že Bůh, Pán nebe i země, se snížil k ubohému člověku, sám se stává člověkem chudým, který se rodí ve stáji a je přijímaný především od vyděděnců tehdejší společnosti. Přišel přece zachránit, co zahynulo. Pravdivě slavit Vánoce neznamená jen v kostele jásat a doma si dávat dárky, ale jako sám Bůh se sklonit k těm nejpotřebnějším a dát se jim do služby. Proto koledníci, hlásající zjevení Boží lásky lidem, se sami hned dávají do služby těm nejpotřebnějším ve spolupráci s Charitou, která je tu proto, aby naše služba potřebným byla organizovaná a tím také účinnější. A koledníci dávají možnost i těm, kteří od nich přijímají poselství o zjevení Boží lásky, aby, když je přijmou, sami hned odpovíděli skutkem lásky a udělali něco pro potřebné.

Stůjme proto, bratři a sestry, v této chvíli kolem oltáře jako Janovi učedníci kolem Krista, abychom přijali ujištění Ducha Svatého o Ježíši, který je jediný Zachránce světa. Skloňme se před Ježíšem v Eucharistii jako mudrci v Betlémě a odevzdejme mu celé své bohatství.

Vyprošujme si sílu poslouchat Ježíše jako služebníci v Káně. Pak jistě budeme šťastni z Boha a naše svědectví světu bude zářivé a působivé, takže i naše doba se zaraduje ze zjevení Páně.

Amen, tak se staň.

Svatý otec k účastníkům novoročního maratonu ulicemi Říma

Drazí sportovci, příznivci, organizátoři a odpovědní činitelé tohoto zajímavého sportovního podniku, zvolili jste první den roku 2000 ke svému tradičnímu setkání.

Rád žehnám všem, kteří se účastní této soutěže, i vám, kteří se v ještě větším počtu účastníte tzv. „našeho městského“ maratonu. Na počátku nového roku, mimořádného roku 2000, se stáváte při běhu ulicemi

města Říma posly bratrství a míru.

Váš dlouhý běh vyžaduje úsilí a námahu a vy jste se na něj připravovali zvláštním tréninkem. Důležité pro každou trasu je dosáhnout cíle.

Život je možno přirovnat k zvláštnímu maratonu, k jehož absolvování jsme povoláni všichni, každý podle svého způsobu v různém tempu. Očekává nás společný cíl a tím je setká-

ní s Kristem. Mým přáním je, aby v tomto Jubilejním roce si všichni lidé uvědomovali smysl a cenu života a dali se do služeb bratří podle prozřetelnostního Božího záměru.

Drazí bratři a sestry, dobrý maraton! Tato soutěž ať je svátkem sportu a bratrství! Dobrý rok 2000!

*L'Osservatore Romano
3./4. ledna 2000*

Návrat k Církvi

Douglas Hyde – konvertita 20. století



Ve své knize »Jinak než jsem věřil« popisuje Douglas Hyde svou cestu od funkce metodistického kazatele, kde mluvil o Kristu jako o sociálním revolucionáři, který vyháněl kapitalistické penězomence z chrámu, přes místo redaktora komunistického deníku Daily Worker (Dělnický deník) až do lůna katolické Církve. Popisuje »cizopasnou« taktiku komunistické strany, kterou sám 20 let řídil. Metody promyšlené infiltrace: okupování klíčových pozic za-

kuklenými partajníky v masových organizacích, organizací propagacních kampaní, metody zastrašování a dezinformování veřejnosti atd. Jeho kniha by mohla velmi posloužit mladým lidem, aby lépe poznali svět politiky, a otevřít oči těm, kteří si stále ještě myslí, že marxismus je jediná cesta, která může zajistit lepší svět. Tato kniha je schopna otřást myšlením těch idealistických křesťanů, kteří si myslí, že s komunisty je třeba spolupracovat, aby se zabránilo tomu nejhoršímu, v bludné víře, že marxismus je možné kristianizovat. Těm všem říká Douglas Hyde z vlastní dlouholeté zkušenosti zcela jasně a zřetelně: Tato cesta je »lákavá a zářivá, ale znamená konec osobního křesťanství. Vede nenávratně k bodu, kde křesťanství je stále slabší a slabší, zatímco bezbožecký komunismus stále pevněji zapouští kořeny.«

Od Marxe ke Kristu

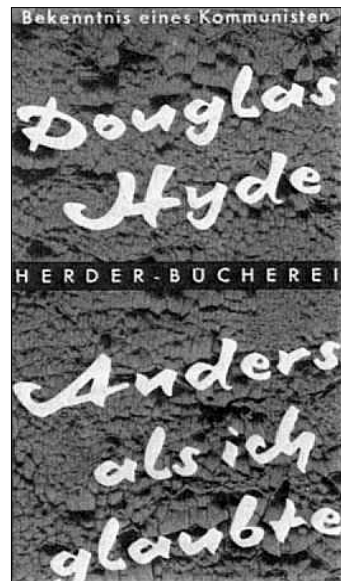
Je mnoho mladých nadšenců, kteří by chtěli tento svět změnit, aby byl lepší, spravedlivější, aby stálo za to v něm žít. Douglas Hyde patřil také k takovým idealistům a chtěl za každou cenu udělat něco proti nespravedlnosti a nesrovnalostem ve světě. Nejdříve se mu zdálo k tomu nejvhodnější křesťanství. Ale křesťanskou víru záhy ztratil a nacházel správnou cestu v komunismu. Bojoval za něj 20 let. Udělal s ním zkušenost jako dlouholetý redaktor dělnických komunistických novin Daily Worker, kde se sbíha-

ly všechny otěže vnitrostátní komunistické propagandy.

Zážitek »u Damašku«

D. Hyde si ovšem nenechal ideologii prostě nalít do hlavy politickým školením. Patřil k přemýšlivým lidem. Podnět k jeho obrácení zařídila Boží milost zcela jinak. Zážitek pronásledovatele Šavla, ze kterého se u Damašku stal Pavel, je symbolem obrácení pro mnoho lidí. Z temných pochybností pojednou vysvitne jasné světlo. I on prožil svůj Damašek. Dostal se před soud pro pomluvu, když označil vydavatele a redaktory katolického časopisu

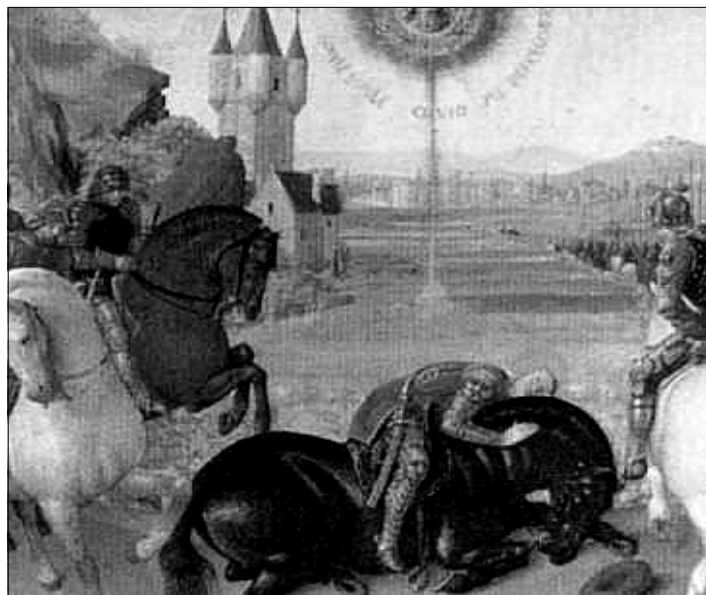
Weekly Review za fašisty. Aby si opatřil materiál k obhajobě, obstaral si staré ročníky tohoto časopisu. A stalo se něco obdivuhodného. Zatímco nad velkou částí této četby se jen pohoršoval, upoutala jej kulturní rubrika a v ní jeho oblíbené téma: středověk. Milost začala působit. Nemohl se dočkat nových čísel a začal číst více: Chestertona, Tomáše Akvinského, papežské sociální encykliky a další katolické spisy. Četba zapůsobila. Douglas ztratil svou komunistickou víru. Z velké duševní rozpolcenosti začal hubnout a churavět. Ztratil sice víru v komunismus, ale náklonnost ke katolicismu nestačila, aby našel víru v Boha. Nosil dále domů katolické spisy, aby si je mohla přečíst jeho manželka Karla. Když zjistil, že i ona smýšlí podobně, rozhodli se k prvnímu kroku, který vedl k obrácení: dali pokřtít obě své nedospělé děti v katolické Církvi. 19. března 1948 letěla světem senzační zpráva: Redaktor Douglas Hyde opustil komunismus a vstoupil i s manželkou a dětmi do katolické Církve. Obrácený Šavel neúnavně cestoval Anglií a světem, posedlý touhou odvrátit během 10 let tolik lidí od komunismu, kolik jich za dvacet let poslal do jeho náruče. Jaké poselství obsahují nyní kni-



hy a přednášky D. Hydeho? Říká: »Nám křesťanům chybí zdravé sebevědomí. Musíme konečně dospět a vyzrát a být tak uvědomělí a aktivní pro svou víru, jako jsou komunisté pro svůj marxismus. V církevním sociálním učení a papežských sociálních encyklikách máme vynikající odpovědi na nejpálčivější současné otázky. Ale místo abychom bohatě a rozšafně rozvíjeli pravdu, zakuklili jsme se do své lhostejnosti. Katolická sociální nauka již nesmí zůstat jen na papíře. Musí se proměnit ve společenskou skutečnost k blahu všech lidí.«

Aldo Giovanni Secchi
Ewig 1-2/2000

Obrácení sv. Pavla



V den, kdy jsme se stali katolíky, jsem měl konečně pocit, že jsem připoután k té nejzdravější věci na světě; nejen ke zdraví lidí, ale k silnému zdraví Božímu...

Když je Boží trůn v srdci prázdný, vystupují na něj modly. Když lidé nevzdávají poctu pravému Bohu, tančí jako Izraelité kolem zlatého telete.

Douglas Hyde

Svatý Serafim Sarovský, prorok pro naši dobu

Ekumenický světec, kterého ctí Jan Pavel II.

Mariánská ikona »Radost všech radostí«

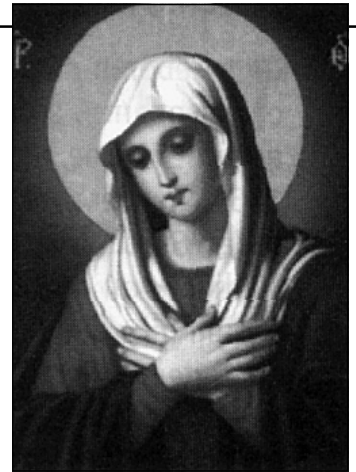
V cele sv. Serafima byla jen jedna ikona, ikona Matky Boží »Radost všech radostí«. Když se světec 1. ledna 1833 pozdravením pokoje a požehnáním rozloučil se svými spolubratry, bylo večer slyšet, jak ve své cele zpívá velikonoční zpěvy zmrtných-vstání. Příští ráno jej našli mrtvého. Klečel před svou ikonou s rukama zkříženými na prsou a se zavřenými očima.

»Radost všech radostí« je jedna z mála pravoslavných ikon, která zobrazuje Pannu Marii bez Ježíška. Že si sv. Serafim vyvolil právě tuto ikonu, není náhoda. Ve svých viděních viděl totiž Pannu Marii rovněž bez Dítěte, a to s rysy a vnějšími znaky, které jsou nápadně podobné tomu, jak se Panna Maria zjevuje na Západě. I časově tato zjevení splývají. Jednu z posledních velkých »ná-vštěv Bohorodičky« obdržel sv. Serafim 25. března 1831 a přizval si k ní záměrně jednoho svědka. Byla to jedna stařičká mniška z kláštera v Divjevu jménem Eupraxie Jefremová,

která o tom podala strhující zprávu. Takřka jako beze smyslu padla na zem, když spatřila Matku Boží, která svou královskou korunou na hlavě tak prozářila celou, jako by byla »osvěcena tisícem svíček«. Rok před tím zjevení Panny Marie Kateřině Labouré v Paříži zahájilo mariánský věk. Začíná tak celá řada mariánských zjevení, ve kterých se Panna Maria zjevuje rovněž bez Dítěte a obrací se svými poselstvími na celý svět. Později při zjeveních ve Fatimě v roce 1917 vyšlo najevo, že tyto souvislosti mají hluboký důvod. Neboť podobně jako sv. Serafim viděl budoucnost Ruska, hovořila i zde Panna Maria o klíčovém postavení Ruska pro mír mezi národy.

Léčivý pramen

Život sv. Serafima připomíná mariánská zjevení v Lurdech. Protože pro dlouholeté prosby mu Panna Maria darovala u Sarova pramen, který dříve neexistoval. On pramen požehnal a ještě za jeho života se zde událo mnoho zázraků. O těch se dovídáme také i dnes. Pro poutní život má pramen v Sarově po-



dobný význam jako pramen v Lurdech.

Jeden komunistický funkcionář, tehdejší předseda Komso-molu v Sarově, později Jelcinův spolupracovník a věřící křesťan, dal tento pramen zabetonovat. Později pozorovaly strážé v uzavřeném vojenském prostoru, který navazoval od západu na Sarov, jak nějaký starý muž opakovaně prochází lesem. Na volání nereagoval, objevil se a zase zmizel. Jednou prohlásil, že zde znovu vytryskne sarovský pramen a převezme požehnání starého pramene. A skutečně, na úpatí pahorku se vytvořilo jezírko, které se vylilo do nedaleké říčky. Vojáci nevěděli, co si mají s tajemnou postavou počít, až jednou spatřil jeden z nich v kostele obraz sv. Serafima a poznal v něm ihned postavu starého muže, který se jim ukázal. Původní pramen byl sice po návratu ostatků sv. Serafima počátkem 90. let opět uvolněn, ale až do dnešního dne se nevzpamatoval a zůstal kalný. Nový pramen je však křišťálově čistý, po celý rok si udržuje téměř stejnou teplotu, což svědčí o dobrém hlubokém základu pramene. K tomuto prameni přicházejí velké zástupy věřících, aby si odnesli vodu a třikrát se ponořili do jezera. Lidé vstupují do vody i za největších mrazů.

Most mezi Východem a Západem

Stále víc se ukazuje, že Rusko je klíčovou postavou pro vývoj v Evropě a pro výstavbu

pokojného světa. Ale bez duchovní obnovy nemůže Rusko tuto roli splnit. Ruská duše je neoddělitelně spjata s ruskou pravoslavnou církví a její tradicí. Obnova ruského lidu může přijít jen s ní a v ní.

Tím rozhodněji je zapotřebí, aby vznikly mosty mezi latinskou kulturou Západu a slovanskou kulturou Východu, a o to významnější jsou ekumenické snahy mezi katolickou a pravoslavnou církví. Když se katolická církev angažuje v Rusku, když se po zvratu snaží katolická církev obnovit a rozšířit zde své struktury, pak to nedělá prostě proto, aby získala co nejvíce lidí pro římskokatolickou víru. Je jí jasné, že obrácení Ruska nemůže přivodit katolická církev. Spíše jde katolické církvi o to, aby svou přítomností v Rusku dala pravoslavné církvi možnost lépe poznat a porozumět katolické církvi a naopak sama lépe pochopila a porozuměla církvi pravoslavné. Velkým cílem je viditelná jednota mezi oběma »sesterskými církvemi«. K tomu je zapotřebí, aby vzrůstala vzájemná úcta, důvěra a ochota ke spolupráci.

Tato jednota je potřebná nejen v první řadě pro obnovu Ruska. Zdá se, že je nezbytná proto, aby křesťanství mohlo naplnit zcela své světové poslání. Tak je Církev přesvědčena zvláště o tom, že Evropa najde svou duši jedině tehdy, když bude dýchat »oběma plícemi«. Tím je míněno, že Evropa najde svou náboženskou a politickou budoucnost jen tehdy, když

Léčivý pramen u Sarova



nalezne živé církevní společenství latinského Západu a slovanského Východu, když se tyto kultury spojí ve společné sjednocené Evropě.

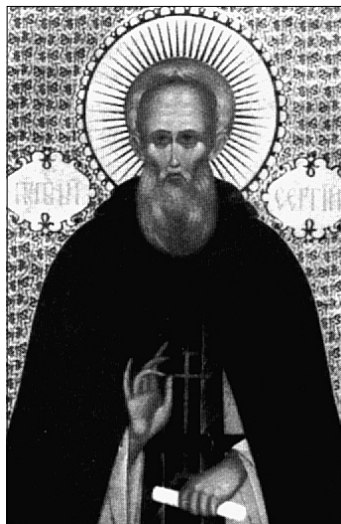
I pro světovou novou evangelizaci pokládá katolická církev jednotu s východní církví za nezbytný předpoklad. Očekává pro budoucí století »nové Letnice«, tedy »nové jaro křesťanské víry«. Je toho názoru, že nové jaro může přijít jen tehdy, když do jediné církve vplyne i bohatství pravoslavné církve. Toto bohatství je naznačeno v pojmu »Orientale lumen« »světlo z Východu«. Ve stejnojmenném apoštolském listě z 2. května 1995 rozvíjí Jan Pavel II. uchvacujícím způsobem, v čem vidí katolická církev poklady církve východní.

Ekumenický světec

Jak může dojít k ekumenickému sblížení mezi Východem a Západem? V encyklice *Ut unum sint* z 25. května 1995 mluví Jan Pavel II. mimo jiné o tom, že my křesťané máme z teocentrického hlediska již společně »martyrologium«. Tím mluví o nové cestě v ekumenismu. Konstatuje totiž, že my katolíci můžeme uznávat a ctít také svätce jiných křesťanských vyznání.

»Svatí, kteří se po životě ve věrnosti k milosti nacházejí ve společenství oslaveného Krista, pocházejí ze všech církví a církevních společenství, které jim otevřely vstup do společenství

svatých... V záři, jež vychází z ‚dědictví světců‘, kteří náležejí ke všem společenstvím, jeví se nyní ‚dialog obrácení‘ k plné a zjevné jednotě ve světle naděje. Tato všudypřítomnost světců poskytuje totiž důkaz o transcendentální moci Ducha svätého. Je znamením a důkazem Božího vítězství nad silami Zlého, který rozděluje lidstvo. Jak



Sv. Sergej Radonešský

se zpívá v liturgii, korunuje Bůh v korunování zásluh světců dílo své milosti.« (UUS 83)

Na tomto pozadí nabývá život sv. Serafima Sarovského velkého významu. Ve své knize *Překročit práh naděje* mluví o sv. Serafimovi sám Jan Pavel II. a staví jej do jedné řady se západními mystiky. Pod titulem »Jak a proč se modlit« píše již ve druhé kapitole: »Člověk nedosáhne plnosti modlitby,

když se nejlepším způsobem vyjadřuje, nýbrž teprve tehdy, když dovoluje, aby sám Bůh byl dokonale přítomen v modlitbě. To dosvědčují dějiny mystické modlitby jak na Východě, tak na Západě: sv. František z Assisi, sv. Terezie z Avily, sv. Jan od Kříže, sv. Ignác z Loyoly, na Východě například sv. Serafim Sarovský a další.«

Vzácné perly ruského pravoslaví

Za nejdůležitějšího světce, který ztělesňuje ruské pravoslaví, platil po staletí sv. Sergius Radonešský (1314–1392). Kolem jeho hrobu vznikl klášterní komplex s paláci a semináři jako centrum ruské pravoslavné církve, které je srovnatelné s Vatikánem. Jedná se o známý »Sergejův posad«, který se v době komunismu nazýval podle jednoho zástupce Zagorsk. Leží 70 km severovýchodně od Moskvy. Až do r. 1988 byl sídlem ruského patriarchy, který nyní přesídlil do Moskvy. Tím podivuhodnější je, že sv. Serafim Sarovský, který byl v ruské pravoslavné církvi oficiálně svatořečen teprve v r. 1903, je mezitím stavěn naroveň se svatým Sergejem. Až do převratu se jednalo o poslední kanonizaci, která se uskutečnila v ruské pravoslavné církvi.

G. F. Fjedotov (1886–1951), významný církevní historik a filozof kultury, hodnotí sv. Serafima následovně: »Svatý Sergius Radonešský a sv. Serafim Sarovský jsou drahocenné perly v koruně ruské pravoslavné církve. Jsou současně nejvyšším projevem ruské národní duše a její zbožnosti.« Ve sv. Serafimovi znovu zazářila velká mystická tradice, ona tradice, která začala sv. Sergejem.

Pro nás na Západě má zvláštní význam učení sv. Serafima o Duchu svätém. Představuje se jako výzva pro znovuoživení Ducha svätého v katolické církvi po Druhém vatikánském koncilu. Tak vůbec nepřekvapuje, že



*Starý,
ale ne zapomenutý.
Postižený,
ale ne opuštěný.
Nechtěný,
a přece milovaný.
Provinilý...*

*Starý,
a přece zaopatřený.
Postižený,
a přece uprostřed života.
Provinilý,
a přece milovaný.
Jiný, a přece přijímaný.*

*Každý potřebuje
někoho,
když ne dnes,
tak zítra:
ať už starý, postižený
nebo provinilý nebo jiný
nebo nenarozený,
ať už štěstěnný, nebo ustaraný.*

*Člověk je nejvíce
člověkem,
když i v druhém člověku
poznává sobě rovného,
přijímá jej a miluje.*

sv. Serafim nachází v katolické církvi stále více pozornosti. Tvoří ideální výchozí bod pro zájem o ruskou pravoslavnou církev v ekumenickém smyslu.

»Komunita Blahoslavenství«, kterou založil bratr Efrém, si příkladně zvolila sv. Serafima za svého patrona již před mnoha lety. V soukromém duchovním životě může každý uctívat a vzývat již nyní sv. Serafima. Můžeme doufat, že zanedlouho se dočkáme i veřejné úcty.

*Kirche heute 12/98
Překlad -lš-*

Zagorsk, který leží 70 km severovýchodně od Moskvy, je duchovním centrem ruské pravoslavné církve



Řím, jubilejní město, je městem zázraků

Don Andrea, který byl šestnáct měsíců úplně slepý, získal o velikonoční noci náhle opět zrak. Skryl se před novináři, a dnes nám vypráví o sobě a o svatém slepém žebrákově, který zemřel v 16. století v této římské čtvrti.

Don Andrea Palamides nemá rád reflektory fotografů. Večer po svém »případu« si natáhl čepici a zmizel nepoznán bočními dveřmi kostela, zatímco novináři obléhali faru. Skryl se na jeden měsíc a noviny na něho zapoměly. Pak se vrátil ke své pastorační práci. Jeho fara s kostelem »Panny Marie ad Montes« leží pár kroků od bývalých císařských paláců v nejstarší římské čtvrti.

21. prosince 1993 se stal obětí násilného přepadení, jehož okolnosti dodnes nebyly objasněny. Tehdy se noviny o jeho případ nijak nezajímaly a Don Andrea kvůli diskrétnosti s tím ani nechtěl chodit na veřejnost. V důsledku úderů do hlavy však začal postupně ztrácet zrak. A několik lékařů bylo toho názoru, že tento proces je nevratný.

»Můj životní příběh a moje povolání byly zcela prosté,« říká P. Andrea. »Děkuji za svou víru rodičům a farnímu spole-

Kostel »Panny Marie ad Montes« vznikl po jednom zázraku, který se připisuje mariánskému obrazu, jenž byl nalezen v jedné stodole. Ta stála právě na místě dnešního kostela



čenství svatého Lukáše v Pre-nestinu. Když jsem poprvé vyslovil přání být knězem, bylo mi právě deset let. Pak to zůstalo v klidu a pomalu zrlo. Šel jsem na gymnázium a vedl normální studentský život, měl jsem své přátele a své zájmy. Po maturitě jsem se obrátil na kaplana ve své farnosti a řekl jsem mu, že chci být knězem.«

»V září 1983 jsem vstoupil do semináře. Jako seminarista jsem vykonával službu u milosrdných sester Matky Terezy v San Gregorio v Celiu a pak v jedné věznici pro mladistvé. V té době jsem měl bohužel problémy se zdravím, a tak se moje studium protáhlo. Byl jsem vysvěcen teprve v roce 1992 a ihned jsem dostal místo kaplana zde u »Panny Marie ad Montes«.«

Staré římské domy se se zapadajícím slunce začaly nořit do teplých barev. Tento kout starého města je zatím ušetřen invaze obchodů a kancelářů. Jak Don Andrea prochází náměstím, mnozí se s ním zastavují a blahopřejí mu k jeho uzdravení. Všichni vědí, co se mu o velikonoční noci přihodilo.

»V prvních měsících po oslepnutí jsem byl tak zděšený, že jsem neopouštěl dům. V bytě jsem se pomalu pohyboval podle hmatu. Pak přišel jeden můj slepý přítel, který je zcela samostatný, a přiměl mě k tomu, abych opustil dům. Krok za krokem začínal můj normální život. Velmi mi při tom pomohli moji farníci a mladí. Stále mě doprovázeli, i večer. Brali mě dokonce s sebou do kina a o přestávkách mi popisovali jednotlivé scény. Když jsem se »díval« na film *Cesta do Anglie*, dokonce

jsem dojetím plakal. Musel jsem si postupem doby zvyknout na to, že budu do smrti slepý. Jinak bych se vydával v nebezpečí, že si časem něco udělám. Proto jsem se začal učit slepecké písmo a začal jsem opět sloužit mši svatou.«

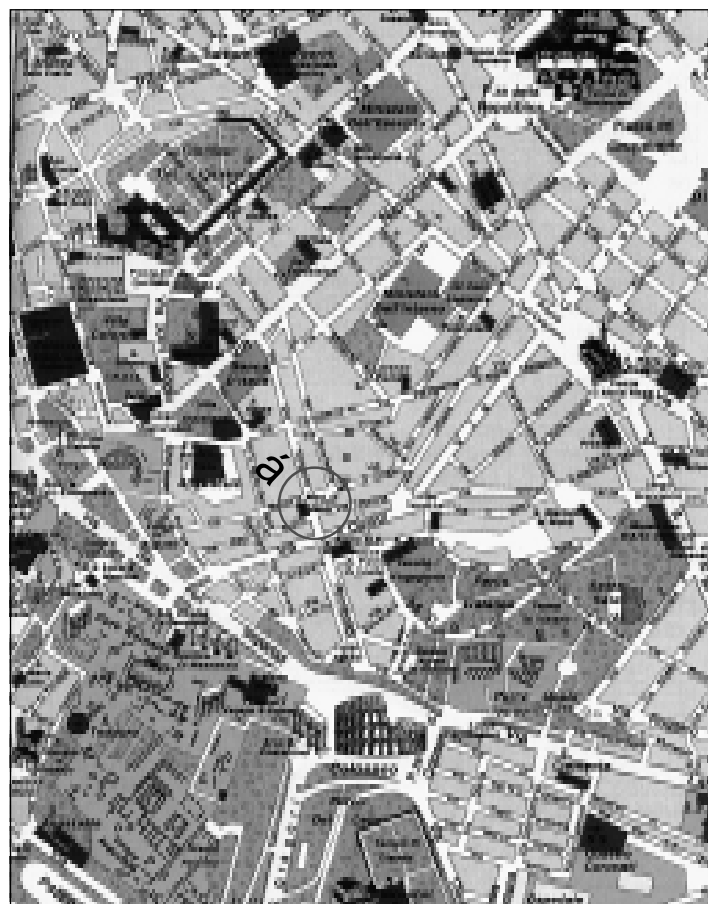
Matka Dona Andrea mu každý večer namluvila na kazetu proměnlivé části mše pro příští den, které se nemohl naučit nazpaměť. Odposlouchával je z walkmanu.

Zpráva o náhlém uzdravení během velikonoční noci se do-

šla, hledali moje příbuzné. Došlo to tak daleko, že vyslídili moji tetu Iridu, která žije na vesnici v Sardinii a má 80 let.«

Co se jí ptali? »Chtěli vědět, jestli mám radost ze svého uzdravení. Jak se cítí mladý muž, který po šestnácti měsících slepoty opět nabyl zrak.« Když nedostali odpovědi, objevovaly se výpovědi, které Don Andrea nikdy neřekl, a objevilo se interview s jeho otcem, které bylo vytažené ze vzduchu.

Zpráva o nočním uzdravení se rozšířila po celé čtvrti a sla-



Městská čtvrť Monti s kostelem »Panny Marie ad Montes«

stala do novinových a rozhlasových redakcí a začal hon novinářů, který nabýval až groteskních rozměrů. »Co mě nejvíce zlobilo, byl nedostatek úcty ke všem a ke všemu. Drali se ke všem pro nějakou výpověď: k faráři, k mým rodičům, k mládeži z farnosti... Dokonce se pokoušeli vypáčit dveře od sakristie s odvoláním na svobodu tisku. Když jsem nebyl k nalezení

vila se až do tří hodin do rána. »Přesto lidé zůstali zcela usebrání. Narozdíl od novinářů nepropukly žádné výlevy citů. Klečeli jsme před oltářem a děkovali Pánu.«

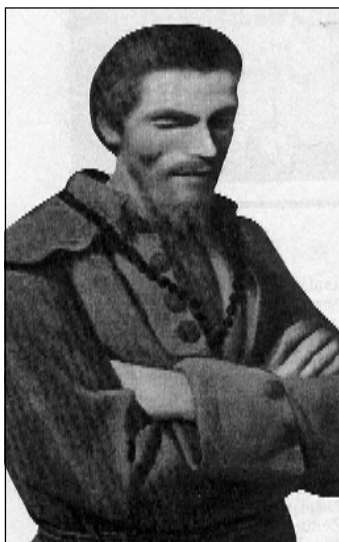
Po »útěku« se Don Andrea odebral k ošetřujícím lékařům, kteří měli praxi mimo Řím. Potvrdili mu, že se mu zrak zcela vrátil. A že je dokonce v lepším stavu než před napadením. Slab-

ší astigmatismus, kterým trpěl během studií, a s věkem rostoucí zúžení zorného pole byly vyléčeny. V lékařské literatuře jsou případy tak náhlého a dokonalého uzdravení zraku zcela neznámé. Lékaři dokonce předem vyloučili psychologický původ oslepnutí. »Z počátku jsem vkládal naději právě do toho. Navštívil jsem jednoho přítele psychiatra, abych se dověděl, zda nemůže být ztráta zraku spojena s psychologickým šokem při násilném přepadení. Ale on mi odpověděl, že to není můj případ a že pro mě nemůže nic udělat.«

Při návratu do kostela nám Don Andrea ukazuje sakristii ze šestnáctého století. Farní kancelář je strohá místnost, na stole stojí starý tisk městské čtvrti Monti.

Kostel »Panny Marie ad Montes« vznikl po jednom zázraku, který se připisuje mariánskému obrazu, jenž byl nalezen v jedné stodole. Ta stála právě na místě dnešního kostela. Nalezení obrazu doprovázely zázračné okolnosti. Konečným podnětem ke stavbě kostela byl 26. duben 1580, rok poté, co byl pod podlahou stodoly nalezen obraz. Anastázie, žena jednoho vozky z této městské čtvrti, byla již pět let slepá. Když slyšela o nález posvátného obrazu, šla společně se dvěma přítelkyněmi a před obrazem Panny Marie prosila na kolenou o uzdravení. Její oči se náhle otevřely. Událost měla mezi lidem takový ohlas, že věřící masově putovali k tomuto obrazu. Podle kroniky Laura Atavantiho, jednoho šlechtice, kterému patřila stodola a přílehlý dům, došlo k tak četným zázrakům, že ani nebylo možno je všechny zaznamenat. Během několika týdnů se shromáždilo tolik darů, že mohl být položen základní kámen ke kostelu, který si dodnes zachoval svou podobu.

Don Andrea nám vypravuje o oratoři, která byla nedávno otevřena, a o svém plánu navští-



Sv. Benedikt Josef Labre, slepý žebrák, po jehož smrti se událo mnoho zázraků

vit Svatou zemi. Spojil se již s jedním známým františkánem P. Viktorem, který vede domov poutníků v Betlémě. P. Viktor mu vyprávěl, že zprávu o jeho neočekávaném uzdravení zveřejnila egyptská televize. Když komentátor oznámil tuto zprávu, dodal sám neprodleně: »To je zázrak! Allah je veliký.«

A co si myslí Don Andrea o svém případě? Je zdrženlivý a odpovídá vyhýbavě. »Když jsem přijal svaté přijímání, v kratičké době jsem zcela nabyl zrak. Nejdříve jsem byl zcela zmatený a měl jsem strach. Moje matka by se mohla od vzrušení zhroutit. Když jsem druhý den odjel vlakem, šel jsem se dívat k oknu na moře. Uvědomoval jsem si, že jsem zcela zapomněl na barvy. Začal jsem plakat a poznal jsem, že všechno je nové. Bůh mi ukázal svou něžnost. A co se týče ostatního, nedělám si starosti. Každý má svobodu myslet si o tom, co chce.«

O velikonoční noci oznámil farář během mše svaté: **»Děkujeme Pánu, že Don Andrea znovu nabyl zrak. Je to zázrak. Nechceme to ale příliš rozmazávat, jinak na nás přijdou a dopadneme, jak to udělali se sochou Panny Marie v Civitavecchia.«**

Don Andrea nás doprovází k chrámovým dveřím a prosí nás, abychom jej opět navštívili. Když jdeme kolem oltáře, Don Andrea pokleká před obrazem Matky Boží, ochránkyně městské čtvrti. Pod jedním z bočních oltářů je pochován sv. Benedikt Josef Labre. Byl to adoptivní Říman a šest let žil jako slepý žebrák v této městské čtvrti a navštěvoval tento chrám.

V ulicích města se stal Benedikt záhy známým a pověst o jeho svatosti se rozšířila mezi lidem. Byl oblečen do hader, žil z almužen a spával pod obloukou Kolosea. Ve středu Svátého týdne 1783 šel Benedikt jako vždy na mši svatou k »Panně Marii ad Montes«. Strádání a žebrácký život jej však již fyzicky značně oslabily. Byl mezi obyvateli městské čtvrti velmi známý, jeden nižší klerik z této čtvrti mu připisoval své uzdravení z těžké krční nemoci. Benedikt vyslechl pašije. Když vycházel z kostela, zhroutil se na chrámových schodech. Jeden přítel, řezník Zaccarelli, jej dal přenést do svého domu ve Via dei Serpenti. Někteří lidé jej chtěli přenést do špitálu, aby zde zemřel. Ale řezník trval na tom, že musí zůstat u něho, protože pro jeho dům je to velká čest.

Ráno po žebrákově smrti byla ulice zcela ucpaná lidmi. Kroniky vypravují o »dojemném« množství lidí. Je také zapsáno, že děti chodily po městské čtvrti a volaly: »Zemřel svatý!« Tělo žebráka odnesli znovu do kostela »Matky Boží ad Montes«, kde mu množství poutníků vzdávalo poslední počtu až do velikonoční neděle. Nával byl tak veliký, že se zde nemohla slavit velikonoční mše. Pak začaly zázraky. 3. května napsal jeden římský lékař své sestře: »Němí mluví, slepí vidí, ochrnulí a vodnatelní jsou náhle uzdravováni. Minulou neděli byla jedna paní ze své vodnatelnosti uzdravena na kameni, který kryje jeho hrob. Nevěřící

JAK SE MODLÍŠ?

Máš přicházet k Bohu jako malé dítě.

Malému dítěti nepůsobí obtíže vyjadřovat své pocity prostými slovy, která jsou tak výmluvná. Pokud dítě není zkažené a nenaučilo se lhát, řekne všechno.

To je to, co mám na mysli, když říkám: být jako dítě.

Matka Tereza

jsou jako jiní dojatí k slzám. Nikdo nikdy nic podobného neviděl. Musíme však být krajně opatrní, abychom udrželi lid na uzdě.« (Dopis byl uveřejněn v Journal ecclesiastique opatem Dinardem v říjnu 1783.)

Ode dne úmrtí do 3. května bylo napočítáno 63 prokazatelných zázraků. V důsledku této »podívané« obrátil se ke katolicismu 25. května Jean Thayer, městský rada z Bostonu.

Od toho roku vidí obyvatelé v Benediktovi svého zvláštního svatého ochránce. Také Don Andrea se v měsících své slepoty na něho často obracel, jak se nám svěřil. Ta našla 16. dubna svůj šťastný konec, na velikonoční neděli a na svátek sv. Benedikta Josefa Labreho.

30giorni 7/8 1995

Překlad -ls-



Tento kout starého města je zatím ušetřen invaze obchodů a kanceláří

„Láska je souhrn celé teologie“

Když kázal v postní době roku 1604 v Dijonu, setkal se František Saleský s dvaatřicetiletou ovdovělou baronkou Janou Františkou Frémyot de Chantal. Stal se jejím duchovním vůdcem a v roce 1610 založili řád, který měl spojovat kontemplativní a činný život podle myšlenky, která se zrodila u sv. Františka už 12 let před tím...

„Je nutno mít srdce schopné trpělivě vyčkávat; velké věci se uskutečňují pouze velkou trpělivostí a dlouhou dobou.“

František Saleský se narodil 21. srpna 1567 v savojské šlechtické rodině. Dosáhl doktorátu práva, odmítl hodnost senátora a přijal kněžské svěcení. Jeho doba byla poznamenána luteránskou a kalvinistickou reformací, vznikajícím jansenismem a neméně nebezpečnou naukou kvietistickou. Úspěšně bojoval na straně katolické protireformace, aniž zabředl do záštiplných a nesnášenlivých polemik. Stal se pomocným biskupem a poté biskupem v Ženevě, byl horlivým a vyhledávaným kazatelem a mistrným duchovním vůdcem. Svatá zakladatelka se jmenovala ve světě pouze Jana; při řeholní oblačce spojila toto jméno se svým jménem birmovacím jako Jana Františka. Ve svém životě prošla stavem dívky, manželky, matky šesti dětí, vdovy a řeholnice...

„Tento Král slávy, Filoteo, neodměňuje své služebníky podle hodnosti úřadů, jež vykonávají, ale na základě lásky a pokory, s níž je vykonávají.“

Institut Navštívení Panny Marie byl založen 6. června 1610 v Annecy. Původně mohly sestry opouštět svůj malý domek, aby v bližším okolí vykonávaly skutky bliženské lásky. Postupně byla uložena trvalá klauzura, jak bylo předepsáno Tridentským koncilem, a papežskou bulou byla přeměněna kongregace v řád sester se slav-

nými sliby. Řád byl schválen papežem v r. 1618, roku 1633 bylo klášterů Řádu Navštívení už šedesát. Dnes je řád rozšířen po celém světě, včetně Afriky. Chloubou řádu je sv. Markéta Marie Alacoque, které se zjevoval Pán Ježíš v Paray-le-Monial, aby ji učinil nástrojem šíření úcty ke svému Božskému Srdci...

„Kdy se naučíme vidět duše svých bližních v posvátné hrudi Spasitele? Ach, kdo vidí bližního mimo tuto hrud', je v nebezpečí nemilovat ho čistě ani vytrvale a správně; ale uvnitř této hrudi, kdo by ho nemiloval? Kdo by ho nesnesl? Kdo by neměl trpělivost s jeho nedokonalostmi? Komu by se zdál nehezky? Komu by se zdál obtížný? Náš bližní je přesně tam, v hrudi a srdci našeho božského Spasitele; je tam jako nejmilovanější předmět a natolik hodný lásky, že Miláček umírá pro něho, Miláček, který chová svou lásku ve smrti a smrt v lásce.“

František Saleský zdůrazňuje je vnitřní snahu o dokonalou lásku k Bohu a k bližnímu, a ta nevyžaduje nutně mimořádná tělesná umrtvování ani kdovíjaký vnější systém, takže k ní mohou dospět i osoby chatrného zdraví nebo žijící ve světě. Obsahově je nauka sv. Františka Saleského pevná a jasná jako teologie sv. Tomáše Akvinského, s níž je zajedno, slohem se blíží vřelosti a nadšení vzletů a hloubce sv. Augustina, a je přitom moderní jako učení II. vatikánského sněmu, který jako sv. František Saleský vyzývá a vede ke svatosti i laiky, jak to učí spis Filotea a zdůrazňuje konstituce o církvi Lumen gentium v 5. kapitole: „Všichni křesťané jsou povoláni ke svatosti...“

„Nespokojuj se s tím, že budeš chudá jako chudí, ale buď chudší než chudí. Sluha není větší než jeho pán; staň se tedy služebnou chudých, chod' je

obsluhovat na jejich ložích, když jsou nemocní, a to vlastníma rukama, dodávám; na vlastní útraty jim vař, šij na ně a per.“

Do Čech přišly „vizitantky“ r. 1878 do bývalého kláštera premonstrátek založeného bl. Hroznatou roku 1202 v Chotěšově u Plzně, kde vedly dívčí školu s penzionátem, později chorobinec. V roce 1950 muselo 31 sester s osmdesáti chovankami přesídlit do Litoměřic, postupně byly stěhovány z místa na místo, nakonec do Chlumce u Ústí nad Labem jako zaměstnankyně domova důchodců. Dnes tam žijí ve svém útulném domku. Představenou je Matka Imelda Maria Bezděková, která prožila všechny bolestné události minulých desetiletí. Věří, že Pán pošle nová povolání jejich řeholní rodině, „malému stádcí“, které nemůže začít působit v ruině chotěšovského kláštera, přestože byl řádu navrácen...

„Nedovolte nikdy Vaší duši, aby upadla do smutku nebo žila v hořkosti ducha nebo v úzkostlivosti, protože ten, který ji miluje a zemřel proto, aby jí dal život, je nesmírně dobrý, sladký a hodný lásky.“

Duchovní náplň řádu se vyznačuje ctnostmi doporučovanými sv. Františkem Saleským: pokora, maličkost, jednoduchost, mírnost, láska, pokoj jako plod Ducha svatého. Řeholnice se snaží být věrné řeholi a stanovám řádu, pohotové v poslušnosti, bohaté chudobou, čisté v lásce, plné radosti, čerpané ve skrytosti. Pramenem posvěcení v řádu jsou: modlitba chvály účasti na liturgické modlitbě církve, rozjímání, duchovní četba, práce, sesterské společenství, apoštolská plodnost, vyvěrající hlavně z vnitřního života společenství. Zvláštní úctu pěstují k Božskému Srdci Páně, k eucharistii, k Panně Marii, k andělům strážným...



„Chtěl jsem Bohu darovat dcery modlitby a tak vnitřní duše, aby byly uznány za hodné sloužit jeho nekonečnému majestátu a klanět se mu v duchu a v pravdě. Nechám již existující velké řády v církvi oslavovat našeho Pána vynikajícími činy a nápadnými ctnostmi a chci, aby moje dcery nevznesly žádný jiný nárok než ho uctívat svou pokorou.“

Sv. František Saleský zemřel v Lyonu 28. prosince 1622. Inteligentní a velmi vzdělaný, pevné povahy, vyznačoval se mírností a laskavostí; byl horlivý a zároveň obezřetný, umrtvený, trpělivý a vyrovnaný. Vede ke křesťanské dokonalosti a svatosti ve všech stavech a podmínkách života; činí ji přitažlivou, aniž umenší její přísné požadavky. Roku 1665 byl svatořečen a r. 1877 byl prohlášen za učitele církve. Sv. Jana Františka de Chantal zemřela 13. prosince 1641. Těla obou svatých zakladatelů odpočívají v hlavní lodi chrámu kláštera, nazývaného „Svatý pramen“, v Annecy. Povolání následují sv. Františka Saleského (a sv. Janu Františku de Chantal) nejen v Řádu Navštívení Panny Marie, ale také v Kongregaci salesiánů a v dalších kongregacích...

„Duše dělá pokroky, ne když myslí mnoho na Boha, ale když ho miluje celým srdcem; a taková láska se získává pevným rozhodnutím pracovat a trpět mnoho pro Boha.“

Sestrám Navštívení Panny Marie věnoval František Sales-

Svatý farář Arský 22

Farář ale také dokázal předpovídat budoucí věci, které se později skutečně udály. Tak se stávalo stále znovu a znovu, že té nebo oné dívce radil, aby se vdala. Jiným opět, aby vstoupily do kláštera, kde jediné mohou najít klid pro své srdce. V některých případech šel dokonce tak daleko, že jim vyznačil řeholní společnost, do které by měly vstoupit.

Jednoho dne přišel jeden kajícník a vypočítal čistě schematicky několik hříchů. Po lítosti nad hříšným životem nebylo ani stopy. Náhle se dal farář Vianney do pláče. »Kajícník« celý polekaný se zeptal: »Proč pláčete, pane faráři?«

»Milý příteli, oplakávám váš hříšný život, protože vy sám jste na to nedbal.« Vzlykání faráře

ký své **Duchovní rozmluvy**, z nichž vyzařuje bezprostředně jeho osobnost; jsou plné jemných duchovních postřehů, vyjevují jeho praktický smysl a jeho dokonalou znalost lidského srdce. Pro laiky napsal **Úvod do zbožného života (Filotea)**, v němž vede ke křesťanské dokonalosti v životě ve světě. Jak na řeholnice, tak na laiky se obrací ve svých 2 103 dopisech, jež zaplňují 11 svazků jeho úplných spisů. Jeho hlavním dílem je **Pojednání o lásce Boží (Teotimus)**, v němž s bohovědnou hloubkou, mystickým vzletem a praktickým citem osvětluje lásku k Bohu a způsob, jak k ní dospět.

„Patřme Bohu navždy, bez konce, bez mezí a bez výhrad!“

Aranka Gärtnerová

Prameny:

Sv. František Saleský: Duchovní nauka, usp. P. Vincenzo di Pietra SDB, překl. a doslov Ivo Císař, Cesta, Brno 1990

Ravier André: Moudrý člověk a světec František Saleský, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1998

bylo tak jímavé, že tvrdošíjný hříšník nemohl udělat nic jiného než jít do sebe a upřímně se kát.

Znalosti skrytých věcí překračovaly u faráře Vianneye všechno přirozené vědění.

Následující případ je z časopisu »Anály z Arsu«, který v jednom svém vydání ročníku 1912/13 o tom přináší obzvláště výmluvný doklad.

Jedno mladé děvče z okolí Montpellier, které se delší dobu zabývalo myšlenkou vstupu do kláštera, získalo nečekaně velké dědictví. Nyní se ocitlo před velkým rozhodnutím: buď následovat Boží volání, nebo vést ve světě pohodlný život.

Její zpovědník, jistý jezuita P. Pacallin, přenechal rozhodnutí samotné dívce. Protože si nevěděla rady, vypravila se do Arsu. Tam se postavila mezi čekající u zpovědnice faráře Arského a prosila z celé duše o osvětlení Duchem svatým.

Příští ráno ve dvě hodiny přišel farář do kostela a po krátké modlitbě před Nejsvětější Svátostí šel ke zpovědnici. Tentokrát však nešel přímo, nýbrž spěchal k dívce, která stála v boční kapli sv. Filomény, a řekl jí: »Slečno, vy máte naspěch. Pojdte se mnou hned jako první.«

Dívka následovala farářův pokyn. Sotva začala mluvit, farář ji přerušil: »To, co jste řekla, mi stačí. Znáám váš případ.«

A pak vysvětlil dívce, co má udělat s dědictvím, a skončil slovy: »Ale pospěšte si. Nesmíte vůbec ztrácet čas.«

Dívka se vrátila zpět k P. Pacallinovi a ptala se ho, jak je to možné, že se farář Arský tak rychle dověděl o jejím případě.

Kněz byl překvapen. Vysvětlil jí, že faráři nenapsal ani slovo. Ostatně, vystříhal by se, aby se do případu vměšoval. Nezbyl mu ani okamžik, aby do Arsu psal.

Dívka jednala podle doporučení, které získala v Arsu. Když v Montpellier všechno zařídila, vydala se do Avignonu, aby vstoupila do kláštera. Jakmile tam přišla, přepadla ji cholera, když ráno vycházela z kostela po mši svaté, a zemřela ještě též den.

Tak se doslova potvrdila farářova slova »Ale pospěšte si. Nesmíte vůbec ztrácet čas.«

V roce 1857 nebo 1858 se stalo toto: Jedna matka z departementu Ardèche stála před velmi důležitým rozhodnutím. Přednesla všechno svému synovi, který byl knězem, a prosila ho o moudré a jasné rozhodnutí. Protože se však obávala, že by se její syn mohl zmýlit, vydala se do Arsu, jehož pověst se již roznesla po celé Francii.

Nyní stála v kostele uprostřed ostatních poutníků, když do kostela vstoupil farář Vianney. Šel přímo k této matce kněze a mluvil s ní tak důvěrně, jako by se jednalo o starou známou. Řekl jí: »Co vy tu dnes děláte? To opravdu nestálo za tu námahu, vydat se na tak dlouhou cestu. Proč jste přímo neposlechla pokynů svého syna? Dal vám dobrou odpověď. Běžte domů a udělejte, co vám řekl.«

Žena stála před ním celá překvapená a pokořená, že ji prohlédl. Dvacet let po smrti faráře Vianneye uvedl syn – kněz – tento případ při procesu blahorečení do protokolu.

Aniž by v nejmenším myslel na sebe, pronesl farář z Arsu jednoho dne tento výrok: »Ti, které vede Duch svatý, mají vždy správné myšlenky. Tak se stává, že je mnoho nevědomých, kteří vědí víc, než vědí učenci.«

Když jednou při setkání duchovních přišla řeč také na faráře Vianneye, řekl o něm jeden kněz: »Farář z Arsu je sice svatý muž, ale to je také všechno, co může prokázat...«

Jeden z přítomných profesorů filozofie mu odporoval slovy: »Že je to velice osvětlený

kněz, vyplývá z toho, co dělá... Slušelo by se dívat se na tohoto muže v pravém světle – v plně jeho kráse – ve světle Ducha svatého! K jak vysokým metám nás právě táhne vzhůru!«

Kateřina Lassagnová píše: »Ve svých vlastních očích byl pan farář tak maličký jako skutečné nic, takže Duch svatý ráčil vyplnit tuto prázdnotu přemírou svého osvětlení.«

Bylo to právě působení Ducha svatého, jež jsme chtěli doložit prorockým darem faráře Vianneye. Je zde třeba poukázat na to, že charisma a dar milosti od Boha nesouvisí s osobní svatostí jako takovou, že by byly jejím vnějším znamením, že jsou méně určeny tomu, kdo těchto milostí požívá, jako spíše těm, kterým pomáhá k osvětlení a k posvěcení. Tak také »hlasy«, které slýchala Jana z Arcu, neměly nic společného s její osobní svatostí.

Arské »zázraky«

Totéž platí o zázracích, které se připisují jeho životu. Když nyní o nich mluvíme, je to proto, abychom dostali historické skutečnosti jako takové. I zázraky, o kterých budeme mluvit, jsou dar Boží milosti, charisma a znamení svatosti, ale nikoliv svatost sama.

Žádný z nich nebyl podroben kanonické zkoušce. Zcela jinak je tomu se zázraky, které se staly po smrti Jana Marie Vianneye na jeho přímlovu. Aby mohl být Boží služebník svatořečen, požaduje církev důkazy o několika zázracích, jež se staly na jeho přímlovu. Prověrky těchto divů, které se staly po jeho smrti, jsou velice přísné. Církev vydává o jejich pravosti kanonické rozhodnutí.

Zázraky uskutečněné za života faráře z Arsu vyžadují naši víru pouze z hlediska své historičnosti a racionálního stanoviska tak, jak jsou zprávy o nich sděleny váženými, kompetentními a věrohodnými svědky.

(Pokračování)

Závět' papeže Pavla VI.

In nomine Patris et Filii et Spiritus sancti. Amen.

1. Obracím svůj pohled v pokorné důvěře a s jasným vědomím k tajemství smrti a k tomu, co po ní následuje, ve světle Krista, který jediný všechno osvěcuje.

Tváří v tváří smrti, tomuto úplnému a definitivnímu odloučení od pozemského života, pokládám za svou povinnost oslavit dar, štěstí, krásu a poslání této prchavé existence. Pane, děkuji Ti, že jsi mě povolal k životu, a ještě více, že jsi mě učinil křesťanem, že jsi mě znovuzrozeného určil k plnosti života.

Stejným způsobem pokládám za povinnost děkovat a žehnat těm, kteří byli pro mě, Pane, prostředníky Tebou darovaného života a všech Tvých darů: kteří mě přivedli k životu (ano, kéž jsou požehnání moji milovaní rodiče!), kteří mě vychovávali, milovali, pečlivě mi pomáhali a kteří mě obklopili dobrým příkladem, starostlivostí, přízni, důvěrou, dobrotou, otevřeností, přátelstvím, věrností a oddaností. Hledím s vděčností na přirozené a duchovní svazky, které poskytly mému skromnému bytí původ, podporu, sílu a význam. Jak mnoho darů, jak mnoho krásných a velkých věcí, kolik naděje jsem na tomto světě obdržel!

Nyní, když se den nachýlil a všechno končí, kdy tato nádherná a dramatická pozemsky-časová scénérie se mi ztrácí, jak Ti mám poděkovat ještě nad dar

přirozeného života za onen vyšší, za dar víry a milosti, v němž jediném nachází na konci mé bytí své útočiště? Jak mám důstojně chválit Tvou dobrotu, Pane, za to, že, sotva jsem přišel na tento svět, byl jsem přijat do tajemného světa katolické Církve? Za to, že jsem byl povolán a ustanoven Kristovým knězem? Jak Tě mám chválit za to, že mým údělem se stala radost sloužit duším, bratřím, mládeži, chudým, Božímu lidu, a že se mi dostalo nezasloužené cti být služebníkem svaté Církve nejdříve v Římě po boku papeže, pak v Miláně jako arcibiskup na tom nejdůstojnějším a pro mě převysokém stolci sv. Ambrože a Karla (Boromejského) a konečně na tom pro mě nejvyšším a nejsvětějším stolci sv. Petra? In aeternum Domini misericordias cantabo.⁽¹⁾

Zdravím a žehnám všechny, které jsem na své pozemské pouti potkával: své spolupracovníky, rádce a přátele – bylo jich mnoho a byli tak dobří, tak velkodušní a milí! Buďte požehnáni, kdo jste přijímali mou službu a byli mi syny a bratry v Pánu!

Vám, Ludvíku a Františku, moji tělesní a duchovní bratři, a vám milým doma, kteří jste ode mě nic nežádali ani jste nepožívali mé pozemské přízně, vždy jste mi dávali příklad lidských a křesťanských ctností, kteří jste mě chápali s taktem a srdečností a především mi pomáhali hledat v tomto přítomném životě cestu k životu budoucímu, vám pokoj a mé požehnání!

Mé myšlenky se vracejí zpět a rozšiřují se. Vim dobře, že toto rozloučení by nebylo šťastné, kdybych nepoprosil o odpuštění ty, které jsem urazil, kterým jsem odepřel svou službu, které jsem dost nemiloval. Stejným způsobem uděluji odpuštění těm, kteří si to ode



mne přejí. Pokoj Páně buď s námi. Cítím, že mě obklopuje Církve. Ó svatá Církví, ty jediná, katolická a apoštolská Církví, přijmi můj pozdrav a mé požehnání jako nejvyšší důkaz mé lásky.

Tobě, Říme, diecéze sv. Petra a zástupce Kristova, který jsi tak drahý tomuto poslednímu služebníku služebníků Božích, tobě zvláště patří mé otcovské požehnání. Kéž bys ty, Město světa, si bylo vždy vědomo svého tajemného povolání a odpovídalo lidskými ctnostmi a křesťanskou vírou svému duchovnímu a celý svět objímajícímu poslání, dokud trvají dějiny světa!

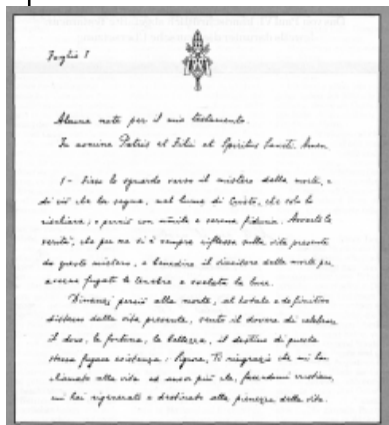
A vám všem, ctihodní bratři v biskupské službě, můj srdečný a uctivý pozdrav. Jsem s vámi spojen v jediné víře, ve stejné lásce, ve společném apoštolském úsilí, v solidární službě evangelium pro budování Kristovy Církve a pro spásu celého lidstva. Všem kněžím, řeholníkům a řeholnicím, všem cho-

vancům našich seminářů, věřícím a aktivním katolíkům, mládeži, trpícím, chudým, hledajícím pravdu a spravedlnost, vám vše požehnání papeže, který umírá.

Se zvláštní pozorností a uznáním se obracím k vám, páni kardinálové celé římské kurie: před vámi, kteří mi stojíte tak nablízku, vyznávám slavnostně naši víru, prohlašuji naši naději, chválím lásku, která nikdy neumírá. Přijímám pokorně z Boží vůle smrt, která je mi určena. Přitom vzývám velké Pánovo milosrdenství, prosím o laskavou přímlovu Matku Boží, Pannu Marii, anděly a svaté a doporučuji svou duši modlitbám všech dobrých lidí.

2. Stanovím Svatý stolec za svého univerzálního dědice. K tomu mě zavazuje povinnost, vděčnost a láska. Výjimku tvoří dále uvedená opatření.

3. Vykonavatelem mé závěti má být můj soukromý sekretář. Ať se poradí se Státním sekretariátem a řídí se platnými práv-



ními předpisy a dobrými církevními obyčejí.

4. Pokud jde o věci tohoto světa: mám v úmyslu zemřít jako chudý a tak zjednodušit všechny problémy.

S mým osobním movitým a nemovitým majetkem, který pochází z mé rodiny a zůstává její, mají volně nakládat moji bratři Ludvík a František. Prosím je, aby dali odsloužit několik mší za spásu mé duše a za naše zemřelé. Mají dát několik darů potřebným osobám a na charitativní účely. Ať z věcí, upomínkových předmětů nebo knih, které mi náleží, si ten nebo onen kus podrží samí jako památku nebo je darují těm osobám, které si to zasluhují a přejí. Ať zničí všechny moje osobní záznamy, poznámkové sešity, korespondenci a písemnosti.

S ostatními věcmi, které mohou být označeny jako moje, ať naloží můj soukromý sekretář jako vykonavatel mé poslední vůle. Může si několik předmětů podržet jako památku nebo přenechat nejbližším přátelům ten nebo onen drobný předmět jako upomínku. Bylo by mi velmi příjemné, kdyby mé rukopisné poznámky byly zničeny a došla mně adresovaná pošta duchovního a důvěrného charakteru byla spálena, pokud není určena na vědomí také dalším osobám. Pokud to nemůže vykonavatel závěti sám zajistit, ať tento úkol převezme Státní sekretariát.

5. Doporučuji naléhavě, aby se pamatovalo na přiměřené bohoslužby pro spásu mé duše, a pokud je to možné, na velkodušné almužny.

Pokud jde o pohřeb: Má být uctíván a prostý. (Dosud používaný katafalk při pohřbech papežů ať se odbourá a nahradí prostým a důstojným zařízením.)

Hrob: Byl bych rád, aby to byla skutečně země označená prostým znakem, který vyznačuje místo a zve ke křesťanské vzpomínce. Nechci žádný pomník.

6. A nyní k tomu, co je nejcennější, když se loučím s tímto světem a jdu vstříc soudu a Božimu milosrdenství: Musel bych říct mnoho věcí, tak mnoho! O stavu Církve: Kéž by slyšela ta nebo ona naše slova, která jsme jí adresovali s vážností a láskou. O koncilu: Dbejte o to, aby byl doveden k dobrému konci a postarejte se, aby jeho předpisy byly věrně provedeny.

O ekumenismu: Uskutečňujte dále dílo sblížení s odloučenými bratry s velkým pochopením, s mnohou trpělivostí a velkou láskou, ovšem bez jakékoliv odchylky od pravé katolické nauky. O světě: Nevěřte, že mu prospíváte tím, když přejímáte jeho myšlení, jeho způsobu a jeho chuti, nýbrž tím, že je studujete, milujete lidi a sloužíte jim.

Zavírám oči na této bolestiplné, dramatické a velkolepé zemi a ještě jednou svolávám Boží dobrotu. Ještě jednou žehnám všechny, zvláště Řím, Milán a Bescii. Zvláštní pozdrav Svaté zemi, zemi Ježíšově, kde jsem byl jako poutník víry a pokoje.

Mé apoštolské požehnání Církvi, té tak velice milované katolické Církvi, a celému lidstvu.

Tedy: In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum.

Magnificat anima mea Dominum.⁽²⁾ Maria! Věřím, doufám miluji. V Kristu.

Přeji si, aby můj pohřeb byl co nejprostší. Nechci ani zvláštní hrob, ani pomník.

Pavel PP VI.

14. července 1973⁽³⁾

L'Osservatore Romano

DW 33/1978

Poznámky:

(1) Navěky budu opěvovat Boží milosrdenství.

(2) Do tvých rukou, Pane, poroučím svého ducha. Velebí má duše Pána.

(3) Toto je datum po posledním doplňku. První verze je datována 30. 6. 1965.

Všechny národy, které jsi stvořil, přijdou, budou se ti klanět, Pane, a vzdávat úctu tvému jménu (Ž 85).

Katolické vyznání víry jako přehnaný nárok?

Stále častěji se i z úst některých katolických duchovních ozývá věta: »Žádné náboženské vyznání není oprávněné dělat si nárok na výlučnost.« Z ekumenismu jako by se měla stát jednostranná záležitost katolické církve, která by měla podle těchto názorů rezignovat na svůj »monopol pravdy« a přiznat stejnou váhu i jiným církvím a jiným vyznáním.

Dobrý Bůh a Otec všech snad naslouchá takovým požadavkům s laskavým úsměvem. Tímto způsobem se přiznání ke katolické víře upírá právě **to**, co je dělá katolickým, to znamená všeobecným, vztahujícím se **na všechny bez rozdílu barvy pleti, rasy a jazyka**.

Zdá se, že se prohlubuje divná skutečnost. Prapůvodní katolický nárok **chránit a uchovat a dále předávat celé neporušené dědictví víry ve službách jednoty všech křesťanů** se pokládá stále častěji za **neekumenické**. To je mylný závěr. Bohužel, katolická církev jakožto Bohem založená je sice jako celek podle přesvědčení víry katolická, apoštolská, jedna a svatá, ale ne všichni její členové a také ne všichni její pastýři o tom vydávají přesvědčující svědectví.

Mnozí věřící jiných nekatolických vyznání, pokud jde o věrnost evangeliu a hloubku prožívané religiozity, nás katolíky mohou často zahanbovat. Jednotlivá nekatolická vyznání zdůrazňují nejen důležité pravdy, ale vynášejí je příkladným způsobem na světlo.

Ale přesto **jedině katolické církvi** jako založené samým Ježíšem Kristem byla za přispění Ducha svatého svěřena plná moc, aby od počátku ochraňo-

vala neporušené dědictví apoštolů. To je obsahem našeho vyznání víry: **Věřím v jednu svatou, katolickou, apoštolskou církev**.

Za schizmata, ze kterých vzešla nová vyznání, nesou často spoluodpovědnost zmatky, chyby a viny nositelů úřadu uvnitř katolické církve. Naopak schizmata někdy díky Boží milosti přinesla podněty k novému náboženskému životu. Právě tato skutečnost v nás živí naději, že závěť Ježíše Krista, vyslovená v jeho velekněžské modlitbě, dojde jednou svého naplnění: **„Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my“** (Jan 17,11).

Jednota ve víře a v lásce předpokládá, že spoléháme **pevně na naději, kterou vyznáváme, protože věrný je ten, kdo nám tento slib dal** (Žid 10,23).

Věrnost Boží se vztahuje na všechny lidi, protože Kristus zemřel za všechny.

Vysokým nárokům katolicity naší církve bychom nevyhověli my sami tehdy, kdyby se naše katolická církev vzdala svého univerzálního poslání, určeného všem lidem, a tím se vzdala také své vnitřní šíře. Všichni lidé a všechny národy mají právo najít v Ježíši Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém Vykupiteli a Spasiteli, protože Ježíš je světlo světa, **světlo pro všechny národy**. V tomto smyslu představuje opravdové **být katolíkem** ten nejvyšší nárok.

Lokální smýšlení, jakého jsme byli často svědky v průběhu církevních dějin a které dodnes nese své nacionální rysy (josefinismus, galikanismus atd.) a dnes pod jiným pláštěm

Pokračování na str. 14

K Tříkrálové sbírce

Z dopisu:

Chci Vám poděkovat za Tříkrálovou sbírku a podělit se o své hluboké a krásné zážitky. Naše Charita uspořádala ve čtvrtku na náměstí živý betlém, kde děti předvedly nacvičené scénky, kluci hráli, schóla zpívala koledy. Měli jsme i živá zvířata, ohniček a pastýře připravující dřevo. Nechyběl ani průvod a klanění „tří králů“ s dary. Bylo to moc pěkné a přišlo se podívat asi 500 lidí, což je na naše malé městečko poměrně hodně. A také jsme vyslali 17 skupin „tří králů“ do okolních vesnic.

Pro mě to byl velice krásný a hluboký zážitek, chodit se sbírkou po vesnicích. Dělal jsem vedoucího jedné skupiny tří děvčat převlečených za krále.

Z počátku jsme měli velkou obavu, jak budou naše skupiny koledníků lidmi přijaty, jestli na nás někde nepustí psa. Chodili jsme od domu k domu, přáli zdraví a štěstí do nového roku a psali tříkrálová znamení svěcenou křídou. Současně jsme prosili o finanční příspěvek do pokladničky na potřebné lidi u nás i ve světě. Děvčata zazpívala koledu a přečetla krátkou básničku. Lidé od nás dostali letáček o sbírce

a speciálně zabalený cukr s textem poděkování za příspěvek.

Byli jsme šokováni tím, jak dobře jsme byli přijímáni. Až na pár nepatrných výjimek nás vítali, zvali dál a dávali příspěvky. Většina lidí byla moc ráda, že obnovujeme tradici Tří králů, a vzpomínali, jak to bylo dříve.

A byly případy, kdy „týpci“ v roztrhaných riflech, do kterých bych to nikdy neřekl, brečeli radostí, že jsme za nimi přišli a přáli jim vše dobré a Boží požehnání. Zkrátka, bylo to fantastické!

Dokonce jsme procházeli s pokladničkou venkovské hospody stůl od stolu a štangasti nám přispívali na Charitu! A pak se říká, že je u nás všechno na nic a lidé že jsou špatní, lakomí a že myslí jen na sebe. Vůbec to není pravda, jen to chce vyjít z kostela a církevního ghetta a jít za nimi s poselstvím dobra a s prosbou pro potřebné a trpící. Pak otevrou srdce i peněženky také lidé nevěřící.

Je fakt, že to bylo strašně náročné, přišerně klouzaly chodníky i silnice, byli jsme fyzicky úplně hotoví, bylo nám hrozně zima, ale stálo to za to!!! Oslovovat lidi přes média nebo Internet je asi na nic. (I když jsem si sám myslel, že je to účinná možnost evangelizace, ale to je pravděpodobně vhodné

jen jako určitá příprava, aby o tom lidé věděli.) Musíme jít za nimi osobně, aby viděli, že se za to nestydíme, žebrat pro potřebné, že pro to něco děláme a že něčemu pozitivnímu věříme. Pořád na to musím myslet a v duchu si ty zážitky porovnat a znovu prožít. A moc se mi přiblížili naši svatí, kteří prosili za chudé a potřebné. Navíc to s třemi děvčaty byla perfektní parta a užili jsme si spoustu legrace. Zřejmě i sv. Petr přispěl svou hřivnou, protože se ve středu v poledne vyčasilo a bylo krásné počasí až do čtvrtka do večera. Nezapomenu na jasné a zářící hvězdy, zavěšené nízko na obloze, a pod nimi „tří králové“ procházející po jiskřicím sněhu ztichlou vesnicí. Jako bychom se přenesli časem a propojili minulé věky se současností. Bylo to nádherné, s hlubokým duchovním rozměrem.

Takže příští rok jdeme znovu!

Další pozitivní zkušeností bylo vytvoření týmu obětavých lidí, od malých dětí po důchodce, kteří v našem děkanátu na sbírce spolupracovali. Považuji to osobně za velice dobré a nadějně do budoucnosti.

Už jsem napsal mnoho, ale mám to pořád v sobě a chci se s Vámi o tyto tak překvapující a krásné zážitky podělit.

J. L.

KATOLICKÉ VYZNÁNÍ VÍRY...

Pokračování ze str. 13

(New Age) přímo bují, odporuje přiznání se k jedné, svaté, katolické a apoštolské církvi.

Petrovu nástupci přísluší úřad a charisma zajišťovat jednotu ve všeobjímající katolické lásce a pastýřské péči. Jeho úřad má ze své podstaty ekumenickou dimenzi. Jeho zvláštním charismatem je podporovat jednotu v Kristu. Tak nebudou dary milosti jednotlivých údů mystického Těla Kristova na překážku, nýbrž vzájemně se oplodňují globálním způsobem směrem k jednomu vyznání, aby všichni byli údy jednoho Těla, totiž Krista.

Vilém Studer, -sks-

Ozvučování kostelů a přednáškových sálů • Návrh, dodávka i montáž po celé ČR • Variabilní systém • Zlepšení srozumitelnosti a odolnosti proti akustické zpětné vazbě • Bezdrátové mikrofony ruční i klopové • Ozvučení elektronických varhan • Přenosné ozvučovací zařízení na síť i baterie. • Rostislav Rychlík, Za Humny 1830, 688 01 Uherský Brod, tel./fax: 0633/63 70 18

Speciální nabídku poutních zájezdů k miléniu roku 2000 zašle Marta Vondráková, KCK Misie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel.: 0641/74 11 50.

VERITÉ
Konviktská 16
110 00 Praha 1

verité
Cestovní kancelář specializující se na
poutě do Medžugorje
termíny poutí na první pololetí roku 2000

8. 2. – 14. 2. Výročí zjevení Panny Marie v Lurdech (návštěva chorvatských Lurd)
14. 3. – 20. 3. Zjevení pro Mirjanu
23. 3. – 29. 3. Zvěstování Páně
18. 4. – 25. 4. Velikonoce
4. 5. – 10. 5. P. Maria, Prostřednice všech milostí
30. 5. – 5. 6. Nanebevstoupení Páně
6. 6. – 13. 6. Seslání Ducha svatého
20. 6. – 27. 6. Výročí zjevení

AUTOBUSY VYSÍLÁME Z RŮZNÝCH MÍST ČECH A MORAVY
Účastníci poutí budou přednostně zařazeni na poutě v souvislosti s mimořádnými událostmi v Medžugorji. **Cena:** 1690 Kč (*1540 pro celý autobus z jižní Moravy), na požádání možnost různé velikých slev. **Kněží**, bohoslovci a řeholníci mohou putovat zdarma. **Ubytování** (do 600 m od kostela) 10 DEM za osobu a noc + příplatek v případě přitápění. • Možnost zapůjčení rádií VKV pro poslech českých **překladů** večerních bohoslužeb a organizačních informací z vysíláčky **VÉRITÉ**. • Zajišťujeme **požehnání** předmětů Pannou Marií při zjevení.

Příhlášky na výše uvedené adrese nebo na tel. 02/232 46 17, tel. i fax 02/232 12 94
Též zasíláme nový časopis **REGINA** a **AUDIOKAZETY** a **VIDEOKAZETY** o zjeveních.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA
<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

DUCHOVNÍ CVIČENÍ NA SV. HOSTÝNĚ V ROCE 2000

Ženy od 20 let

• Úterý 21. března 2000 večer (18.00 hod.) až sobota 25. března 2000 ráno (po snídani); exercitátor P. František Měsíc SI; cena (ubytování + strava): 600 + 400 Kč

Muži (popřípadě ženy)

• Úterý 28. března 2000 večer (18.00 hod.) až sobota 1. dubna 2000 ráno (po snídani); exercitátor P. František Měsíc SI; cena (ubytování + strava): 600 + 400 Kč

Exercicie pro kněze (limit max. 25 osob)

• Neděle 25. června 2000 večer (18.00 hod.) až sobota 1. července 2000 ráno (po snídani); exercitátor P. Ludvík Ambruster SI; cena (ubytování + strava): 900 + 600 Kč

• Neděle 15. října 2000 večer (18.00 hod.) až sobota 21. října 2000 ráno (po snídani); exercitátor P. Jan Pavlík SI; cena (ubytování + strava): 900 + 600 Kč

Příhlášky zasílejte na adresu:

Matice svatohostýnská, Sv. Hostýn 115
768 61 Bystřice pod Hostýnem
tel.: 0635/38 16 93, 0635/38 16 94
e-mail: hostyn@pvtnet.cz

Duchovní cvičení pro laiky na II. pololetí r. 2000 budou oznámena v měsíci květnu po dohodě s exercitátory. (Připravují se také víkendová setkání.)

Další krok k blahorečení P. Ignáce Stuchlého

Celou salesiánskou rodinu, ale i ostatní věřící potěší zpráva, že diecézní proces beatifikace prvního českého salesiána P. Ignáce Stuchlého se blíží k závěru. Poté co neoficiálně na této kauze pracoval nejdříve nedávno zesnulý P. Oldřich Med a P. Topinka a potom P. Vik, ukončuje nyní úředně toto šetření o životě, ctnostech a pověsti svatosti tohoto služebníka Božího zvláštní komise, které předsedá biskupský delegát z Olomouce Mons. dr. Jaroslav Němec.

Bylo vyslechnuto celkem 42 svědků a jejich výpovědi potvrzují, že P. Stuchlý byl skutečně mimořádný člověk, řeholník a kněz v každodenním všedním životě.

Podle příkladu sv. Jana Boska s pomocí Boží a pod ochranou Panny Marie, Pomocnice křesťanů, vybudoval ohromné dílo pro mládež nejprve na Moravě a potom i v Čechách. Zůstal přitom pokorný a celou výchovu mladých stavěl na solidních křesťanských ctnostech víry, naděje a lásky... Před Bohem nedával přednost nikomu a ničemu. Naučil se takto jednat v rodině a v kraji, ve kterém vyrostl.

P. Stuchlý se narodil 14. prosince 1869 v hornoslezské Boleslavi, kde vychodil

pouze obecnou školu a později studoval na Moravě a u salesiánů v Itálii. Na kněze byl vysvěcen 3. listopadu 1901 v Gorici u italsko-slovinských hranic. Pod jeho vedením se salesiáni podivuhodně rychle rozšířili ještě za první republiky na mnoha místech u nás. Byl ředitelem prvního českého salesiánského ústavu ve Fryštáku a od r. 1935 provinciálem. Všude přinášel pokoj a radost, ale i důvěru, že Pán Bůh dopustí, avšak nikdy neopustí. To se projevilo zvláště ke konci jeho života (1950–1953), kdy nastalo rafinované pronásledování církve ze strany totalitního ateistického režimu a kdy byly zavřeny všechny domy a ústavy, které vybudoval. Za této situace umírá v domově důchodců v Lukově, tedy mimo své dílo, ale s velkou nadějí a důvěrou v Boha. Na jeho hrobě ve Fryštáku jsou vyryta známá slova zakladatele salesiánů sv. Jana Boska: „Očekávám vás v nebi“.

Aby mohl být P. Ignác Stuchlý prohlášen za blahoslaveného, musí se kromě hrdinských ctností a pověsti svatosti dokumentovat nějaké mimořádné vyslyšení na jeho přímluvu, například náhlé a trvalé uzdravení z vážné nemoci anebo zázračné

obrácení či jiný čin, který se vymyká přirozeným zákonům. Před časem byla s tímto úmyslem schválena následující modlitba, jež se doporučuje všem ctitelům a potřebným:

-jn-

„Všemohoucí věčný Bože, plný milosrdenství ke svým dětem, tys vedl svého věrného služebníka Ignáce, aby už zde na zemi svou láskou a pokorou, modlitbou a horlivostí pomáhal zejména mládeži znovu najít cestu ke Kristově církvi. Dej, ať je mu příznána pocta a sláva oltáře. Nám pak dopřej, abychom ho dokázali napodobovat v modlitbě a činnosti a tak mohli přispět k mravní a duchovní obrodě lidí kolem nás. Na přímluvu svého služebníka Ignáce vyslyš prosbu, se kterou se k tobě obracíme, a daruj nám ze své lásky, aby...“

Otče náš, Zdrávas Maria, Sláva Otcí... – Maria, Pomocnice křesťanů, oroduj za nás.

*V Římě 1. února 1989 Nihil obstat.
Fabianus Veraja, subsecretarius Congregationis pro Causis Sanctorum*

Liturgická čtení

Neděle 23. 1. – 3. neděle v mezidobí

(Votivní mše za jednotu křesťanů)

1. čt.: Dt 30,1–4

Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b

Odp.: srov. 10c

2. čt.: 1 Kor 1,10–13

Ev.: Mt 18,19–22

Pondělí 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: 2 Sam 5,1–7.10

Ž 89(88),20.21–22.25–26

Odp.: 25a

Ev.: Mk 3,22–30

Úterý 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3–16 nebo Sk 9,1–22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15

Ev.: Mk 16,15–18

Středa 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5

Ž 96(95),1–2a,2b–3.7–8a.10

Odp.: 3

Ev.: Lk 10,1–9

Čtvrtek 27. 1. – nez. pam. sv. Anděly Mericiové

1. čt.: 2 Sam 7,18–19.24–29

Ž 132(131),1–2.3–5.11.12.13–14

Odp.: Lk 1,32a

Ev.: Mk 4,21–25

Pátek 28. 1. – památka sv. Tomáše Akvinského

1. čt.: 2 Sam 11,1–4a.5–10a.13–17

Ž 51(50),3–4.5–6a.6bc–7.10–11

Odp.: srov. 3a

Ev.: Mk 4,26–34

Sobota 29. 1. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 2 Sam 12,1–7a.10–17

Ž 51(50),12–13.14–15.16–17

Odp.: 12a

Ev.: Mk 4,35–41

Breviář pro laiky

Uvedení

do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	23.1.	24.1.	25.1.	26.1.	27.1.	28.1.	29.1.
Antifona	1028	1734	1286	1722	1091	1734	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1734	1286	1723	1091	1734	1666
Antifony	1030	1046	1286	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1735	1287	1724	1095	1735	1668
Antifona k Zach. kantiku	690	1735	1287	1290	1095	1292	1669
Prosby	1033	1724	1675	1724	1095	1724	1655
Záv. modlitba	690	1285	1287	1290	1291	1292	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1287	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1288	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	690	1054	1287	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1736	1286	1727	1101	1736	1132
Antifony	1025	1040	1056	1289	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1678	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1737	1289	1730	1105	1737	1135
Ant. ke kant. P. M.	689	690	1737	1289	1291	1105	1292	691
Prosby	1028	1043	1731	1681	1731	1105	1731	1135
Záv. modlitba	690	690	1285	1278	1290	1291	1292	691
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; http://www.ova.inecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinové výplatné

Placeno převodem
706 035

Připomínáme, že od 1. 1. 2000 došlo ke zdražení poštovného! Např. na korespondenční listek a na pohlednici patří nyní známka za 5 Kč a na dopis za 5,40 Kč.

UPOZORNĚNÍ

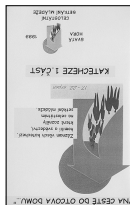
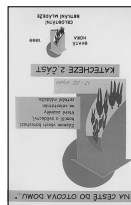
Anima Una, 45 min., CD – 250 Kč, audiokazeta – 140 Kč



Duchovní písně ve známých i méně známých úpravách.

NA CESTĚ

Telepace Ostrava, 1. část – 120 min., 2. část – 170 min., videokazeta, 500 Kč (jednotlivé části – 250 Kč)



Záznam všech katechezí, homílií a svědeckví, které zazněly na celostátním setkání mládeže v r. 1999 na Svaté Hoře.

„NA CESTĚ DO OTCOVA DOMU...“ (2 části)



Krátký dokument zachycující vše podstatné i jedinečnou atmosféru této duchovní události, která u nás proběhla v loňském roce.
Ydala Sekce pro mládež ČBK ve studiu Telepace; videokazeta, 54 min., 270 Kč

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE ČESKÉ REPUBLIKY – Svatá Hora '99

Svědectví Ing. Josefa Luxe na Celostátním setkání mládeže na Svaté Hoře v roce 1999.
Telepace Ostrava, 28 min., audiokazeta – 100 Kč, videokazeta – 130 Kč



„ŽIVOT JAKO ŠANCE“

NABÍDKA CD, AUDIOKAZET A VIDEOKAZET Z PRODUKCE JINÝCH VYDAVATELSTVÍ

Uvedené nosiče si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1



vám...

Představujeme